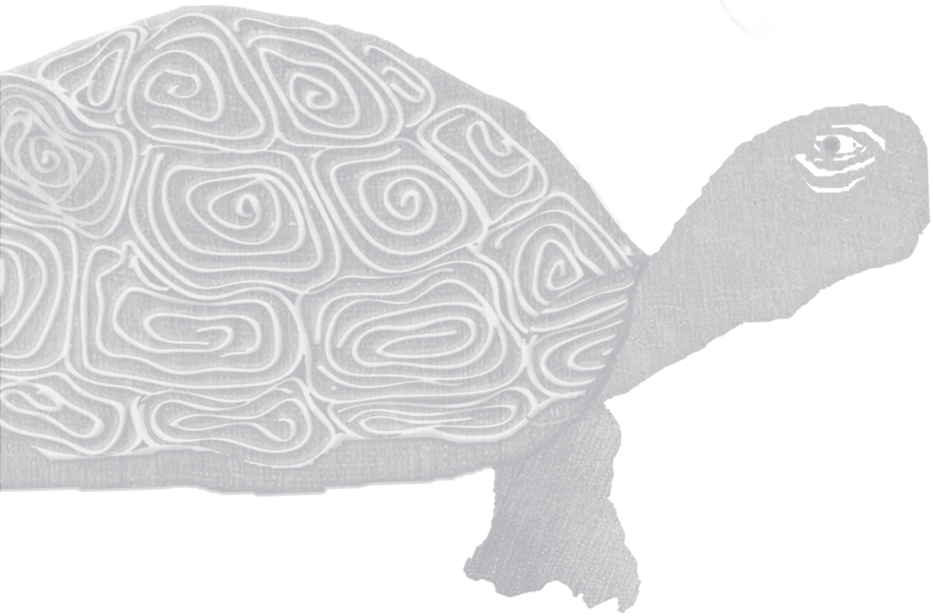

WAAR ZIJT GIJ,
SCHILDPAD

JESSICA GRANT

WAAR ZIJT GIJ, SCHILDPAD

Vertaald uit het Engels door
Sandra van de Ven

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Deze uitgave is ondersteund door The Canada Council for the Arts

Canada Council
for the Arts

Conseil des Arts
du Canada

Oorspronkelijke titel: *Come, Thou Tortoise*

Oorspronkelijke uitgave © 2009 Jessica Grant

Nederlandse vertaling © 2010 Uitgeverij Mistral/ FMB uitgevers, Amsterdam

*Mistral is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Wil Immink

Auteursfoto: © Malcolm Grant

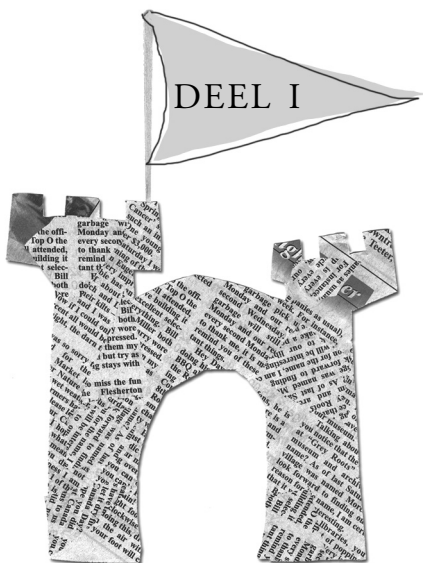
Typografie en zetwerk: Peter de Lange, Amsterdam

ISBN 978 90 499 5123 8

NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

Iebeltje Flowers

Het vliegtuig is een rij gouden cirkels en een cockpit. Een van die cirkels zal mijn hoofd halverwege hier en thuis brengen. Ik tel er veertien terug. Die cirkel. In de cockpit hebben de piloten de grootste lol. Sjonge, nou. Koffiebekers moeten worden neergezet. Ze moeten vreselijk lachen. De een legt een hand op de schouder van de ander. Dan buigt die van de hand naar voren en geeft de ander een kus op de wang. Een snel, impulsief, opgetogen kusje.

Een medepassagier komt naast me staan bij het raam van de terminal. Hé, zeg ik tegen haar. Onze piloten kusten elkaar net.

Geen reactie.

Het lijkt me dat die kus veel goeds belooft voor onze veiligheid.

Ze doet alsof ze een bekertje heeft dat ze moet weggoaien.

Dat is mijn vliegtuig. Met op z'n staart het woord NAP. Nep. Wat vind ik van dat acroniem. Ik vind het niet best.

Mijn mobieltje gaat en het is Linda.

Hé, alles goed.

Winnifred beweegt niet.

Ga er nooit van uit dat een schildpad dood is. Het houden van schildpadden, regel numero één. Hoe warm is het in je appartement. Vergeet niet dat het winter is. Het is nog donker. Ze is geen nachtdier. In combinatie met andere omgevingsfactoren heeft dat er waarschijnlijk toe geleid dat ze zich in haar schild heeft teruggetrokken. Haar hart klopt misschien één keer per uur. Wees geduldig. Wacht een uurtje.

Toch zit ik op mijn hurken bij het raam. Voel ik de warme lucht die uit het rooster opstijgt. Is mijn schildpad dood. Moet ik teruggaan.

Mijn eigen hart gaat wild tekeer. Dit is leven. Kun je voelen dat je lichaam zich vóór elke hartslag zorgen maakt. Ik wel. Was dit de laatste. Nee. Was dit de laatste. Nee.

Moet ik teruggaan.

Ik kijk op naar de piloten die mogelijk verliefd zijn en ik wil geen ander vliegtuig nemen dan dit. Dit is mijn vliegtuig.

Gisteren tuurde ik in haar kasteel en toen lag ze naast het badje, nog altijd bezig met de reis waaraan ik haar twee dagen eerder had zien beginnen. Ik klopte op haar schild. Pardon, Winnifred.

Er kwamen geen poten tevoorschijn. Geen klein, oeroud kopje.

Ik tilde haar op en klemde haar onder mijn oksel. Dat werkte gewoonlijk wel. Ik had een warmtelamp, maar kartonnen kastelen zijn nogal brandbaar.

Eindelijk werd ze wakker.

Zo, zei ik. Ik zette haar in het badje.

Ik knielde neer naast het kasteel met ramen die uitzicht bieden op mijn keuken. Vaak heb ik Winnifred weemoedig haar kopje door een van die ramen zien steken. Vaak heb ik gezien dat ze een blaadje sla liet vallen, alsof het een briefje was.

Ze klauterde het badje uit en liep krakend naar het raam.

Ik moet een tijdje naar huis, zei ik.

Winnifred is oud. Misschien wel driehonderd jaar. Ik kreeg haar samen met het appartement. De vorige huurder, een rotsklimmer die Cliff heette, stond op het punt te beginnen aan een rotsklimavontuur dat voor Winnifred niet erg plezierig zou zijn geweest. Toen heette ze nog Iris. Cliff had Iris geërfd van de huurder vóór hem. Niemand wist hoe oud Iris was of waar ze oorspronkelijk vandaan kwam. Nu verliet Cliff het appartement. Hij vroeg: Wil jij een schildpad.

Daar zeg ik geen nee tegen, zei ik.

Ik was alleen in Portland en de bomen waren reusachtig. Ik tilde haar op en ze knipperde naar me met haar omgekeerde oogleden. Meteen werd ik rustig. Haar ogen waren zachtbruin. Haar huid voelde aan als een oude elleboog. Ik zal een kasteel voor je bouwen, fluisterde ik. Met een badje. En ik heb woord gehouden.

Klem haar onder je oksel, zeg ik tegen Linda.

Gatver.

Doe nou maar.

En ik hang op.

Dat was onbeleefd, maar ik ben niet mezelf. Ik heb een slapeloze nacht achter de rug. Ik sta op de automatische piloot. Een beeld opgeroepen door de piloten, voor wie dat duidelijk niet geldt. Wat betekent automatische piloot. Ik stel me een opblaasbare piloot voor, maar dat was in een film. De automatische piloot is gewoon een computer. Hij bestuurt het vliegtuig wanneer de piloten een dutje doen of zitten te zoenen. Het is wat bij wijze van spreken wordt ingeschakeld wanneer je vader in een komma – sorry, coma – ligt, en je naar huis wordt geroepen en iets moet regelen voor je schildpad.

Gisteren liep ik naar buiten met Winnifred in haar kasteel, en toen wemelde het aan de hemel van de sterren.

Kijk, Win, zei ik. Het verleden. Want het verleden, daar kijk je naar wanneer je naar de sterren kijkt.

Winnifred keek naar boven.

Daar ga ik morgen naartoe, zei ik.

We reden naar Oregon City, waar de straten allemaal zijn genoemd naar presidenten, in de volgorde van hun benoeming, zodat je niet kunt verdwalen als je Amerikaan bent en alle presidenten uit je hoofd weet. Linda en Chuck wonen aan Taft Street. Toen ik de auto parkeerde, stond Chuck buiten te roken met zijn acteervrienden.

Avond, Chuck.

Hoi.

Toen ik de trap op liep, vroeg een van de acteervrienden: Hallucineer ik nou of heeft ze een kasteel bij zich.

Ja, een kasteel.

Bij mijn gate zitten vier breiers. Breinaalden zijn weer toegestaan in vliegtuigen. Bij de veiligheidscontrole hing een nieuwe, definitieve lijst van Voorwerpen die je niet mag meenemen in je ~~handbagage~~ handbagage. Alle gebruikelijke wapens uit het spel Cluedo waren erbij, breinaal-

den niet, maar sneeuwballen wel.

Ik klopte op mijn zakken en zei: Waar heb ik die sneeuwbal nou gelaten.

De beveiligingsbeambte in het blauw kneep in haar neusbrug, alsof ik haar precies daar pijn bezorgde.

Doorlopen, alstublieft.

In het kioskje achter de veiligheidscontrole waren breinaalden en wol te koop. Kerstkleuren. Dus breien raakt weer in de mode.

Ik strompelde naar mijn gate.

Eerder, in het appartement, was ik in het donker over mijn handbagage gestruikeld. Daar lag ik in het donker, en ik dacht: ik ga niet, ik ben gewond. Ik bleef liggen en keek omhoog naar het schuine plafond, dat nog bobbelig was van Cliffs klimgrepen. Cliff noemde het plafond altijd het dak.

Ik had hem een e-mail gestuurd waarin stond: Mijn vader ligt in een komma en wacht op mij voordat hij zijn ogen opendoet. Moet weg. Appartement voor je beschikbaar. Schildpad bij Linda en Chuck.

Geen antwoord.

Ik stuurde hem een tweede e-mail: Ik bedoelde een coma.

Ik lag op de grond. Mijn taxi met het Napoleonhoedje erop stond op straat te puffen.

Opstaan. Wegwezen.

Wanneer de juiste persoon aan het bed van een comateuze persoon verschijnt, doet die comateuze persoon zijn ogen open. Dat weet iedereen. Comateusheid, regel numero één is dat.

Gisteren belde oom Thoby, en hij zei: Iebeltje. Er is een ongeluk gebeurd.

Een woord dat me dwong op de keukenvloer te gaan zitten. Een ongeluk, vroeg ik.

Je vader heeft een zware klap tegen de *medulla oblongata* gekregen toen hij naar huis liep. Van, en dit is ongelooflijk, een kerstboom. Die over de zijkant van een pickup-truck hing.

Oom Thoby's stem klonk gewoon, tot hij bij pickup-truck kwam. Toen

sloeg hij over. Ik begreep het niet. Geraakt dóór een kerstboom. Of toen hij naar huis liep ván een kerstboom. Wat is het nou.

Geraakt dóór. Op weg naar huis.

Daar dacht ik over na. Uiteindelijk zei ik: Ik heb een vraag. Ben je er klaar voor.

Ja, oké.

Daar komt-ie. Ik heb hem. Wat is een medulla oblongata.

De hersenstam.

O. Oké. Dus de stam van een kerstboom was tegen de hersenstam van mijn vader gebotst. En nu lag hij in een coma. Ik legde mijn hand in mijn nek. Ik was vergeten dat het brein een topografie kent. Het menselijk brein is 1400 kubieke centimeter topografie. Ons hoofd past in het raampje van een vliegtuig, godbetert. We zijn maar klein en we kunnen uit onze topografie worden geslingerd.

Ik kom wel naar huis, zei ik.

De man op stoel 14B zit *Blaffen naar de sterren* van Shirley MacLaine te lezen en heeft al een kwartier geen bladzijde meer omgeslagen. Ik hou hem via mijn raampje in de gaten. Shirley MacLaine is een goede schrijfster, dus waarom slaat hij de bladzijde niet om. Het lukt me niet om te genieten van de zonsopgang achter zijn boek, nog steeds opengeslagen op bladzijde 59.

Ik draai me om en kijk veelbetekenend naar het boek.

Hij glimlacht.

Hij draagt een tweedjasje, een coltrui en een ketting met een hangertje. Het hangertje ziet er Keltisch uit.

Ik draai me weer om naar het raampje. Over het algemeen heb ik een hekel aan mensen die lezen.

We doorkruisen de lucht op onze kruishoogte. De zon is een rood uitgangsbordje. In de cockpit moet het nu wel romantisch zijn.

Ik blijf waakzaam en concentreer me op het hebben van een toekomst. Als je je in een vliegtuig niet concentreert op het hebben van een toekomst, heb je er ook geen. Zeker niet als, in het geval van North American Pacific, het vliegtuig misschien wel nep is.

Ik heb een keer een interview gezien met een man die weigerde tussen twee pausen in te vliegen. Vlieggreizen, regel numero één was dat voor hem. Nooit pausloos vliegen. Dus vanaf de dood van Johannes Paulus II tot aan de dag dat Benedictus tot paus werd gewijd, weigerde hij te vliegen. Daardoor liep hij dé begrafenis in Rome mis, waar hij anders naartoe zou zijn gegaan, en de kans om de bruine leren slof van Johannes Paulus II aan te raken, met zijn dode voet erin. Stel je voor.

Zo bijgelovig ben ik nu ook weer niet. Maar al sinds mijn jeugd (waar-in ik vele uren stuksloeg met doen alsof ik piloot was en op meesterlijke wijze crisissituaties oploste, zoals een defect landingsgestel) besef ik dat vliegtuigen magisch zijn en dat ze in de lucht worden gehouden door ten eerste het geloof in magie en ten tweede het web van welwillendheid tus-

sen de passagiers. Een vliegtuig waarvan de passagiers onderling verdeeld zijn, zal neerstorten. Daarom onderdruk ik mijn ergernis jegens mijn Keltische buurman. Ik weersta de aandrang om de bladzijde voor hem om te slaan. Want dat zou een teken van vijandigheid zijn, en dan zou het web van welwillendheid aan boord van vlucht 880 gaan rafelen.

Ik geef de voorkeur aan komma boven coma. Een pauze. Mijn vader zal zijn ogen opendoen en bij bewustzijn komen zodra ik er ben. Ik zie al voor me hoe het zal gaan. Ik kom aan. De ziekenhuiskamer straalt een zachte gloed uit, als de cockpit van een vliegtuig. Er staat een of ander glanzend medisch dashboard. Dat hem in de lucht houdt. Dat hem in leven houdt. Zijn hart piept. Ik schuif een stoel met wieltjes bij.

Papa.

Geen reactie.

Oké. Ik moet eerst een toespraak houden. Ja, een ontroerende toespraak aan zijn bed. Dan doet hij zijn ogen wel open.

Stel die toespraak nu op. Stel hem in het vliegtuig op. Gebruik je tijd goed.

Ik gebruik mijn tijd niet goed. Ik bestudeer mijn buurman op 14B. Hij doet me denken aan een Cluedo-verdachte die in de biljartkamer rondhangt.

Hij is nog steeds bij bladzijde 59.

Ik denk dat het tijd wordt dat ik hem dwing de interactie met zijn Shirley MacLaine aan te gaan. Neem me niet kwalijk. O, natuurlijk. Hij staat op. Het boek wordt zonder boekenlegger op de stoel neergelegd.

Ik vertrouw meneer Tweed met de memoires op 14B voor geen cent.

Struikelend loop ik het gangpad in. Voeten worden groter in het vliegtuig. Die van mij tenminste wel.

Voorzichtig, zegt Tweed.

Niks aan de hand. *Merci*.

Is het niet verbazingwekkend dat ik hier kan rondstampen zonder schade te veroorzaken. Dat een vliegtuig een echt vertrek is, met een plafond, een vloer en een paar wc's. Daar zitten we met z'n allen, in publieksofstelling. En onder onze voeten 11.500 meter niets.

Ik ga naar de wc, want waar kun je anders naartoe. Er staat een rij. Er zijn trolleys onderweg. Een bol wol kruist mijn pad. Ik geef hem terug aan zijn eigenaar. Dank u. Geen dank. Ik wiebel op mijn hakken heen en weer en bestudeer alle verformfaaide hoofden. Ik heb me vaak afgevraagd waarom de allereerste passagiers van commerciële vluchten genoeg hebben genomen met deze zitopstelling. Waarom ze hun poot niet stijf hebben gehouden en hebben gezegd: Het ziet er stom uit als we in publieksopstelling gaan zitten. Aan de andere kant: in welke opstelling zouden we er níet stom uitzien.

Iemand komt achter me in de rij staan. Tweed heeft besloten er een groepsuitje van te maken.

Hij knikt. 14A.

14B, zeg ik.

Het Keltische hangertje is van ijzerdraad gemaakt en ziet eruit alsof het ook in andere Keltische vormen kan worden gebogen. Waarschijnlijk voorspelt zo'n vorm de toekomst of weerspiegelt hij het innerlijk van degene die hem draagt. Op het moment is het een ovaal vol klitten en knopen. Ik werp een blik op het gezicht erboven. Ja, een ovaal vol klitten en knopen. Die gezichtsuitdrukking kan ik niet ontwarren. Meneer Tweed glimlacht flauwtjes, maar zijn ogen zijn als sinistere lichtstralen over mijn hoofd heen op de cabine gericht.

Ik volg zijn blik. Wie. Naar wie kijkt hij.

Dus. *Blaffen naar de sterren*, zeg ik. Daar blijf je in lezen.

De blik zakt af. Pardon.

Mijn vader heeft *Op glad ijs* aan me voorgelezen toen ik klein was. Een van Shirleys eerste boeken. Maar wordt het verhaal in *Blaffen naar de sterren* niet verteld door haar hond. Want dat zou mijn vader nooit goedkeuren. Te Walt Disney. Maar is het zo.

Wat.

Dat het verhaal wordt verteld door haar hond.

Tweed heeft een paar keer oogcontact gehad met de bestuurder van een naderende trolley. Ze is lang en heeft een sierlijke hals en het woord NAP op haar borst.

Ik zou het niet weten, zegt hij.

Interessant, zeg ik. En dat terwijl u al op bladzijde 59 bent.

Ongetwijfeld heeft Shirley MacLaine vele malen een toespraak gehouden aan het bed van comateuze personen en zijn ze allemaal bijgekomen. Ja, ze hebben allemaal hun ogen geopend om Shirley met haar hond aan hun bed te zien staan, want wie kan er nu weerstand bieden aan een dergelijk duo.

Nou ja, mijn vader. Maar verder.

Op het omslag van *Blaffen naar de sterren* houdt Shirley haar hond in haar armen en hebben ze exact dezelfde ogen.

Op glad ijs had een heel ander omslag, meen ik me te herinneren. Een jonge Shirley op het strand. In een sweater. Handen in de zij. Ze had geen hond vast.

Misschien rende er ergens op de achtergrond een hond rond.

Dat boek hebben we nooit uitgekregen.

Dit moet er waarschijnlijk allemaal voorkomen in een toespraak aan het bed van een comateus iemand:

- een verontschuldiging omdat je nu pas aan zijn bed staat
- veel aanmoediging
- een vraag waar de comateuze persoon heel graag antwoord op zal willen geven, of
- een onjuiste uitspraak die de comateuze persoon heel graag zal willen verbeteren
- handje vasthouden
- tranen
- het ophalen van herinneringen
- een lach en een traan tijdens het ophalen van herinneringen
- een lange blik naar buiten door het raam
- een kort moment waarin wordt vergeten dat de comateuze persoon comateus is, gevolgd door
- hoofdschudden, knippen met de ogen en ongeloof
- een inspirerend citaat
- een verslag van heldendaden, verricht tijdens de reis naar het bed
- de oplossing van een groot mysterie

Ik ben als volgende aan de beurt bij de wc. Daar komt de trolley. Ik druk mezelf plat tegen de deur. Tweed perst zich tussen twee rijen stoelen. Jemig, wat is hij fors. Hij ziet eruit als Atlas die de wereld op zijn schouders torst, alleen is hij Atlas die een bagagecompartiment op zijn schouders torst. In deze houding valt zijn jasje open en zwaait het Keltische hantertje als een pendule heen en weer. Hij is tamelijk hypnotiserend, die pendule. Hij lijkt te gebaren. Kijk, zegt hij. Kijk. Onder het jasje. Een pistool.

Een pistool.

Een voorwerp waarvan me duidelijk voor de geest staat dat het níét was verwijderd van de lijst met Voorwerpen die je niet mag meenemen in je ~~handbagage~~ handbagage.

De trolley rijdt voorbij. Tweed stapt het gangpad weer in. De deur van de wc gaat open. Ik ben aan de beurt. En ik moet een beslissing nemen. Ga ik de kaper ontwapenen. Of ga ik plassen. Bid maar dat je zelf die beslissing nooit hoeft te nemen.

Ik wijs over Tweeds schouder. Hé, daar komt de piloot aan.

De idioot draait zich om. Het gebeurt allemaal heel snel. Ik ben heel snel. Het drukknopje op de holster (een drukknopje, meer niet!) is al los.

Het is opvallend makkelijk om een kaper te ontwapenen.

Ik. Met de revolver – is het een revolver – op de wc. Het is geen revolver. Het lijkt in niets op het speelstuk van Cluedo dat ik altijd op mijn vader richtte wanneer hij zei: Jij gaat terug naar de serre.

Tweeds pistool is gewapend met een hoofdletter G. Zwaar, sinister. Niks revolver, aan dit apparaat zit niets wat draait. Nee, de kogels zullen snel en onuitputtelijk uit dat donkere binnenste worden geslingerd. Dit is wat ze een spuit noemen. Dit is wat ze een blaffer noemen.

Ik heb een slecht moment waarin ik het warm krijg en instort. Ik leg het pistool in de wasbak. Stel me voor dat kogels afketsen op al het metaal hierbinnen. Godsamme.

Er bonkt iemand op de deur. Drie keer raden wie.

Ik denk aan de twee tortelduifjes van piloten en kan wel janken van opluchting omdat ze veilig zijn. Maar is dat wel zo. Misschien zijn er nog

meer kapers. Natuurlijk zijn er nog meer. Naar wie keek Tweed met die stalen blik. Zal ik in een vuurgevecht verwickeld raken om de piloten te beschermen. Ben ik daartoe bereid. Ja.

Zijn de piloten veilig, dat is het enige waaraan ik kan denken.

Buiten heerst er grote commotie. Een stewardess identificeert zich als Tuesday Miller en zegt: Mevrouw.

Ik ga op de wc zitten. Tuesday Miller klinkt behoorlijk kalm. Houdt Tweed een plastic mes tegen haar keel.

Dat was het wapen van een airmarshal dat u...

Ik krijg mijn stem weer terug. O, o, o. Zegt hij dat.

Mevrouw. Hij wil heel graag dat u van de wc komt.

Dat zal best.

Nu de stem van Tweed: Mijn naam is Caesar Marshall. En ik kan u verzekeren dat ik echt een airmarshal ben. Wilt u alstublieft de wc verlaten en me mijn wapen teruggeven, dan zult u niet worden vervolgd.

Ik onderhandel niet met terroristen!

Gelach. Nu is zijn mond heel dicht bij de deur. Mogelijk raken zijn lippen het bordje BEZET. Zie ik eruit als een terrorist.

Dus ik had gelijk dat ik hem verachtte.

Oké. Laten we zeggen dat hij inderdaad een airmarshal is en heel toevallig ook nog eens Marshall van zijn achternaam heet. Desondanks is hij een terrorist, want hij heeft mij en waarschijnlijk alle andere passagiers aan boord van vlucht 880 geterroriseerd in de zin van angst aangejaagd. Met dat geschreeuw en dat gebeuk op de deur. Hij heeft ons web van welwillendheid vernield!

Ook heb ik opeens moeite om in mijn toekomst te geloven.

Hij verheft zijn stem en zegt nogmaals dat hij echt een airmarshal is, en als ik zo vriendelijk wil zijn de wc te verlaten zal hij me zijn identiteitsbewijs laten zien.

Schuif maar onder de deur door.

Te weinig ruimte.

Komt dat even goed uit.

Tuesday Miller verzekert me dat ze nu, op dit moment, naar Caesar

Marshalls badge staat te kijken, en reken maar dat die authentiek is.

O, dus ze is een expert.

Ja, feitelijk wel. Daar is ze voor opgeleid. Verder kent Tuesday Caesar al twee jaar persoonlijk. Ze hebben al vaker samen gevlogen...

Tuesday, er wordt op dit moment toch niet toevallig een plastic mes tegen je halsslagader gedrukt.

Stilte.

Natuurlijk niet.

Hoor eens, al is airmarshal Marshall het hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst, het kan me niet schelen. Wapens zijn niet toegestaan in het vliegtuig, of wel soms. Regel numero één. Ik denk dat ik zojuist duidelijk heb gemaakt waarom die regel er is.

Stilte aan de andere kant van de deur. Misschien knikken ze instemmend om mijn uitstekende argument.

Ik ben echt een airmarshal, zegt Tweed weer.

Als dat zo is, dan durf ik te wedden dat dat niet lang meer duurt.

Nog meer stilte. Nog meer instemmend geknik om mijn uitstekende argument.

Stel je voor dat je iemand aan boord laat die een gat kan slaan in onze sneeuwbol. Stel je voor. Ik kan die airmarshal Marshall wel schieten.

Er is al een tijdje niets meer gezegd aan de andere kant van de deur. Ik kijk op mijn horloge – vijf minuten. Het lijkt langer. De tijd verstrijkt langzaam wanneer je in je eentje in een klein metalen kamertje zit met een pistool in de wasbak. Ik kijk naar mezelf in de spiegel, trek mijn paardenstaart wat strakker. Nee, op het moment heb ik niet het gevoel dat ik nog een toekomst heb.

Concentreer je op je bestemming. Je vader wacht met het openen van zijn ogen tot jij er bent. Je móét een toekomst hebben. Probeer die voor je te zien.

Lukt niet. We zijn een verdeeld vliegtuig. We zijn een vliegtuig met een airmarshal.

Het vliegtuig maakt een kort dipje.

Een klop op de deur. Audrey.

Een nieuwe stem bij het bordje BEZET. Mevrouw Flowers.

Wat nou.

Ik ben copiloot Keith Gordon.

Je meent het.

Ja. En Caesar Marshall is echt een airmarshal. We worden niet gekaapt. Er is niets aan de hand, dat verzeker ik u. U hebt zich dapper geweest. Heldhaftig zelfs. Maar nu moet u naar buiten komen en het wapen teruggeven. Anders moeten we meteen landen. Dat is de regel. Wanneer zich aan boord een situatie als deze voordoet, moeten we landen.

Waar.

We overwegen Cincinnati.

Ik moet naar huis, copiloot.

Waar is dat. Toronto.

Nee. Je hebt er nog nooit van gehoord.

Waar is het dan.

St. John's.

Natuurlijk heb ik daarvan gehoord.

O.

Toe, Audrey.

Ja, goed. Maar hoe weet ik dat hij geen pistool tegen je hoofd houdt, of een heel scherp wit plastic mes.

U moet maar vertrouwen op wat ik zeg, dat er echt niets aan de hand is.

Als er echt niets aan de hand is...

Er is niets aan de hand, dat verzeker ik u.

En als u piloot bent...

Dat ben ik.

Voordat we opstegen, is er iets gebeurd in de cockpit. Ik zag iets door het raampje.

Aha.

Wat heb ik toen gezien. Vertel het me en ik kom naar buiten.

U hebt gezien dat ik de piloot kuste.

Ik dacht al dat ik dat had gezien.